

Moster Augusta.

Moster Malin. ("Ma")

Moster Tekla.

Moster Hulda.

från att moster Tekla tidtals led av sömnlöshet och hjärtklappning, vilket föranledde upprepade besök hos doktor Westerlund, och under de senare åren hade ett kroniskt njurlidande, och att moster Hulda en vinter vistades i Enköping, torde deras kroppsliga befinnande år efter år ha varit mycket tillfredsställande. Den friskaste och starkaste av dem var utan tvivel moster Augusta. Hon hade sina egna hälsoregler, delvis utfunderade av henne själv, delvis hämtade ur tidningar, som hon läste mycket grundligt. Dessa regler följde hon noga. Varje morgon brukade hon sålunda rulla sig på golvet och utföra gymnastiska rörelser, och, när hon var färdig med sitt arbete för dagen, gjorde hon en rask promenad. Om vintereftermiddagarna gick hon till "alla tullar", under den ljusare delen av året gärna till "Kase portar". Hon njöt obeskrivligt av vacker natur och "skön" luft, som hon brukade säga. En enda gång påminner jag mig att hon var sängliggande sjuk - det var i slutet av 80-talet, då influensan gjorde sin första raid över Sverige. Eljest hade hon inte svårare åkommor, än att de kunde kureras med kamferolja, som var hennes universalmedel. Hade man snuva eller någon annan krämpa, fick man genast detta råd: "Gnid dig med kamferolja, så går det över". På det hela taget ställde hon sig mycket skeptisk inför andra människors sjukdomar, vilka hon till stor del trodde bero på inbillning. När hon under de senare åren fick kännning av att hjärtat började tröttna, låtsade hon sällan om detta. Närmare 90-årig hade hon en kväll under besök hos Elin fått ett litet svimningsanfall. Då Elin sedan föreslog henne, att hon skulle taga en bil hem, svarade hon: "Varför skulle det behövas?" Och så gick hon till fots.

Obekant med sjukdom var också moster Ma. Då och då hände det, att hon gäspade käken ur led, vilket föranledde besök hos

en kirurg, men någon intern åkomma tror jag inte att hon hade. Blev någon av oss sjuk, såg hon mycket förhoppningsfullt på fallet. "Vet du, jag skall riktigt säga dig, att det går snart över"; det var alltid hennes vänliga uppmuntran. Hon var optimismen nummer ett.

Om man frågar moster Hulda, som har fyllt 86 år och är den enda kvarlevande av mostrarna, hur det står till, så får man alltid detta svar: "Å, det är dåligt". Icke förty kan man konstatera, att hon har en perfekt hälsa.

Under vår egentliga barndomstid bodde moster Ma ännu i Uddevalla, sysselsatt på olika sätt. En tid hade hon en kortvaruaffär vid Kungsgatan, och därefter försörjde hon sig nödtorvtigt genom kappsömnad. Hur litet hon än hade, var hon mycket gästfri. Elin, som ofta besökte henne, har berättat, hur hemtrevligt det var, när moster Ma kokte kaffe på glöden i kakelugnen. Ofta var moster Ma också hos oss. När Mamma var bjuden på kalas, kom alltid moster Ma för att sysselsätta sig med oss. Den givna traktaten en sådan eftermiddag var "krösemos", d.v.s. lingon med grädde och sönderbrutna skorpor, vilket serverades på små tefat. Av moster Ma fick jag min första bibel, med mitt namn i guldtryck på läderpärm.

Hösten 1888 flyttade moster Ma till Göteborg. Hon skulle nämligen förestå det hushåll, som Mamma bildat i Göteborg för att gossarne under studietiden vid Latinläroverket skulle få ha ett hem. Mamma ansåg också, att denna anordning skulle bli billigare än inackordering. För både Gustaf, Robert och Nicolaus, som alla avlade studentexamen vid Latinläroverket och därefter någon tid studerade vid Göteborgs högskola, var moster Ma i Mammans ställe och skötte om dem med kärlek och omsorg. Men för Mamma var skolhushållet i Göteborg ur ekonomisk syn-

punkt en misräkning. Det övertogs sedermera av moster Ma, som under en följd av år mottog skolgossar till inackordering. Ekonomi var emellertid inte hennes starkaste sida, därför hade hon svårt att få debet och kredit att gå ihop. Men under den korta tid, då Robert och Esther hade sitt hem i Göteborg, fick hon ett gott stöd i dem. "Vi ska' hjälpa moster", sade Ester en gång på sitt älskliga sätt. Detta löfte hann inte hon infria, men efter hennes död, som inträffade redan ett par månader därefter, tog Robert helt vård om moster Ma. Genom hans inflytande fick hon så småningom en lägenhet på stiftelsen "Eduard Magnus minne". Att besöka henne här var både lärorikt och uppbyggligt. Hela den lilla åldrade varelsen var som en enda lovsång. "Vet du, jag är så förnöjd för att jag har det så bra", kunde hon gång på gång säga, och jag är så glad för att jag kan sköta mig själv utan hjälp. Du kan inte tro, hur gott detta är". Hennes tack gick i första rummet till Gud, det kände man, men därefter till Robert, som alltjämt sörjde för att ingenting fattades henne av det, som hör till livets uppehälle och nödtorft. Aldrig glömde hon att tala om Roberts godhet mot henne.

Moster Ma hörde till de få människor, som tackamt erkänna att de ha det gott. I allmänhet brukar det ju förhålla sig i enlighet med de gamla orden: "Hälsan tiger still".

Det sista minne, jag har förvarat av moster Ma, är hennes 80-årsdag. Med ett av morgontågen från Uddevalla reste moster Hulda, Elin och jag för att fira den. Elin medförde färdiglagad middag. Vid ankomsten till Göteborg mötte oss Robert, som med nattåget anlant från Lund, och så foro vi alla fyra till Magni Minne. Det var söndag och högmässotid varför vi voro beredda på att moster Ma ej skulle vara hemma. Elin tog

emellertid upp sin nyckelknippa. En av nycklarna passade, och vi gingo in och gjorde oss hemmastadda. Efter ungefär en timme kom moster Ma från högmässan i domkyrkan. Vi voro nästan rädda, att hon skulle bli skrämmd av att finna människor i bostaden. Så skedde emellertid ej. Hon tog överraskningen lugnt. Ögonen lyste av stilla, tacksam glädje för att vi kommit. Mest glädde henne nog, att Robert var med.

Moster Ma trivdes utmärkt i Göteborg, kände sig som göteborgare och kunde aldrig tänka sig att på allvar återvända till fädernestaden. Men när hon var död - efter endast någon tids kroppslig svaghet - nedsattes hennes kista i föräldragraven på Uddevalla norra kyrkogård. Ett milt ljus omstrålar minnet av moster Ma.

Augusta och Hulda, den äldsta och yngsta av våra mostrar, voro båda lärarinnor. De hade gjort sina lärospån, moster Augusta i den framstående pedagogen Eva Rodhes skola i Uddevalla och moster Hulda som guvernant i ett lantmätarehem i Dalsland. Eva Rodhes skola överflyttades emellertid till Göteborg, där den under namnet av Praktiska arbetsskolan åtnjöt högt anseende, dämpat likväl inom konservativa kretsar, där skolan på grund av vissa moderniteter men framför allt genom frånvaron av kristlig anda icke vann förtroende. Moster Augusta medföljde ej skolan till Göteborg. Utrustad med den pedagogiska bildning, som hon kunnat förvärva under Eva Rodhes ledning, öppnade hon egen skola. Gossar och flickor mottogos som nybörjare och bereddes för inträde i allmänna läroverket eller flickskolan. Denna lilla läroanstalt fick gott anseende, och eleverna blevo flera än som bekvämligen kunde tagas emot. Härigenom blev moster Augusta en farlig konkurrent till flickskolan, vars ägarinna var Charlotte Lundberg, en av Mammans intima vänner.

Mellan moster Augusta och "moster Lott", såsom vi barn kallade fröken Lundberg, rådde en rivalitet, som å moster Augustas sida tog sig ganska komiska uttryck. Hon hade ett sätt att med sarkasm krydda sina omdömen, varigenom dessa blevo både skarpa och träffande men på samma gång oförargliga och mycket roande.

Så långt jag minnes tillbaka hade moster Augusta sin skola vid Kålgårdsbergsgatan, helt nära vårt hus. Hos bleckslagare Rengman hyrde hon två rum, det inre var hennes privata, det yttre var skollokal. Tambur saknades, vi hängde våra kläder i själva skolrummet. I detta funnos bänkar för tolv barn. Ofta var elevantalet större, och då måste även det inre rummet tagas i anspråk. Ett praktiskt, lätt hopfällbart bord beredde plats för sex smättingar, som då kunde ha någon tyst övning t.ex. väl-skrivning eller handarbete för Elin. I skolrummet hängde de obligatoriska kartorna jämte bilder av alla möjliga djur. Svarta tavlan med sina hartassar stod vid ena långväggen.

Moster Augustas dövhet, som då ännu kunde betecknas som mindre god hörsel, hade det goda med sig, att barnen lärde sig tala högt och tydligt. En god disciplin upprätthölls städse. Man fick ej sitta snett i bänken, inte ligga över skrivboken, när man skrev, inte vifta vårdslöst med händerna, när man ville svara. Man skulle sitta rak som ett ljus med händerna på bänkpulpeten, "höger hand på vänster hand", och räcka upp handen stilla och sedesamt. Om man ej kunde sin läxa, fick man "sitta efter", och hade man varit stygg på ett eller annat sätt blev det en anmärkning i boken, för oskick eller för olydnad, det senare var det mest graverande.

Under rasterna höll man i allmänhet till i skolrummet. Mellan bänkraderna lekte vi "slå på händer", "byta grannar" m.m. eller ock ritade vi "Jacobs stega" på svarta tavlan.

De äldsta av oss ställde sig framför Europas karta och tävlade om vem som snabbast kunde leta reda på en angiven plats på kartan. Den, som "examinerade", såg då envist t.ex. på Nordkap men frågade efter en ort i ett helt annat väderstreck. Då gällde det att med ögonen kvickt fara över hela kartan och sedan raskt slå ned med sitt pekfinger. När rasten var slut tryckte moster Augusta på en liten bordsklocka, och så voro vi i en blink på våra platser. Om vädret var vackert under vår och höst fingo vi vara ute på gatan under rasten. Då lektes "tuttele-hare" och "kusse", eller också spelade vi "knapp". Detta hade nog inte varit rådligt i biltrafikens tid.

Efter förebild från Eva Rodhes skola sysselsattes vi också med praktiskt arbete. Av kulört papper flätade vi söta små mattor i vackra mönster, gjorde serviettringar och bokmärken och andra små saker, lämpliga till presenter åt en pappa eller mamma. Både pojkar och flickor fingo lära sig att använda nål och tråd. Nicolaus sydde ett vackert korsstygnbroderi på en vedbärare av säckväv.

Fastän tyska icke fordrades för inträde i allmänna läroverket, undervisades likväl i detta språk av en särskilt anställd lärarinna. Under min tid var det först Hilda Sjöberg, därefter Clara Iacobi. De undervisade utmärkt båda två, särskilt Clara Iacobi, som själv vistats i Tyskland. När jag från skolgången hos moster Augusta kom in i flickskolans sjunde klass, så hade jag mycket svårt att följa med i somliga ämnen. t.ex. matematik, fysik, franska och litteraturhistoria, men tyska språket vållade mig inga svårigheter. Någon svensk språklära hade jag inte alls läst, men jag räddade mig genom vad jag inhämtat av Calwagens utmärkta tyska grammatik.

Moster Augustas skola åtnjöt, som redan nämnts, ett stad-

gat anseende, särskilt inom allmänna läroverkets kollegium. Om en inträdessökande uppgav, att han "gått hos fröken Nyberg", så var redan detta en merit, som gav honom goda chanser. Robert vann inträde i andra klassen, vilket ansågs mycket hedrande för både eleven och lärarinnan.

Med åren tilltog moster Augustas dövhet mer och mer. Under hennes ålderdoms dagar var det hart när omöjligt för en utomstående att tala med henne. Moster Augusta låtsade aldrig, att hon hörde, när hon inte hörde, och hon hörde aldrig fel, så att hon gav oriktiga svar. Antingen hörde hon, eller också hörde hon inte. Var det något, som hon ville veta - och det kunde vara mycket - så måste den tillfrågade gång på gång upprepa samma ord, tills hon hade fullt klart för sig, vad som sades. Lur ville hon aldrig använda. När vi alla voro samlade och kanske förde ett livligt samtal, kunde hon naturligtvis ej deltaga. Hon satt tyst i vår krets, då och då småleende mot oss. Gick det muntert till, så frågade hon glatt och vänligt: "Vad är det, di har så roligt åt?" Men aldrig en klagan kom över hennes läppar eller ett bittert ord till oss, som alla hörde och sågo väl. Och vi, hur lätt blevo inte vi otåligen, när vi skulle tala med moster Augusta.

Jag tror, att alla våra mostrar voro varmt fästade vid sina systerbarn, men hos ingen av dem framträdde detta så tydligt som hos moster Augusta. "Theréses barn" voro hennes ögonstenar. Om hon haft anledning därtill, skulle hon till den, det gällde, mycket väl ha kunnat säga: "Nu har du skämt ut dig riktigt". Men förebråelsen skulle ha tystnat inför den kärleksfullt överseende tanken: "Han, hon är i alla fall Theréses barn".

Av Mammas systrar var det inte två, som liknade varandra varken till utseende eller läggning, och moster Tekla, den tredje

i ordningen, var i hög grad någonting för sig själv. Redan i det yttre. Den svagt byggda gestalten och den originellt enkla, ytterst flärdlösa klädedräkten, oftast hållen i svart och helt oberoende av modets växlingar, pekade på något säreget. I hennes ansikte, som torde ha varit vackert i ungdomen, lade man särskilt märke till ögonen. De kunde vara mörka och blixtrande, så att man nästan kände sig rädd, men de kunde också uttrycka den största vänlighet, ja, stråla som stjärnor.

Moster Tekla hade ett sällsynt klart huvud, och hon kunde behålla det kallt, när det som bäst behövdes. Därför var hon också fri från allt slags känslotänkande. Till karaktären var hon lik den linje, som hon drog upp med sin linjal: inga krumbukter eller krokvägar, redbart och rätt allting från det största till det minsta. Speciellt kvinnliga egenskaper letade man förgäves efter. Däremot var det något käckt och storvulet i hennes väsen, liksom också hennes anlag och intressen såväl som hennes sätt att tänka, i viss mån också att handla, hade en manlig betoning. Man behövde bara se henne hantera en hammare eller ett annat verktyg eller höra henne tala om utrikespolitik för att förstå detta. Frankrikes krig med Tyskland, 1870-71, var en av de stora händelserna under hennes tidiga ungdom, och det hade, förstod man, icke lämnat hennes sinne oberört. Det dåtida slagna Frankrike hade hennes sympatier. För oss barn var det så märkvärdigt, att någon ibland oss hade varit med om ett krig, levat under ett krig. Vi hade ju bara läst därom i böcker, och någon annan bekantskap därmed trodde vi väl inte att vi skulle få göra. Så kom året 1914 med det stora världskrigets utbrott. Genom tidningarna och en stor krigskarta på väggen följde moster Tekla intresserat händelserna och kunde berätta om både fältherrar, skyttegravar och slagfält. Hon bedömde läget och

därmed sammanhörande utrikesförhållanden med en för en kvinna ovanlig insikt. Men nu voro hennes sympatier avgjort på Tysklands sida, och Hindenburg var hennes speciella hjälte. Under samtal om kriget kom det fram, att moster Tekla hade goda kunskaper såväl i historia och geografi som i språk.

Med all säkerhet var moster Tekla den första kvinnan i Uddevalla, som vågat sig på att tala offentligt. Under början av 90-talet, då förslaget om ännu en kyrka i Uddevalla avvisats och anordningen med dubbla högmässor införts, rycktes kvinnorna med till aktivt intresse för kyrkliga angelägenheter. Moster Tekla, som för kyrkfolket i Uddevalla var en personlighet, vilken de sågo upp till, och vars råd i yttre förhållanden de gärna lyssnade till, blev deras oförskräckta talesman på kyrkostämmorna. Även prästerskapet hade ett gott stöd i henne. Om en viktig fråga skulle avgöras på kyrkostämman, skickades bud bud till moster Tekla, som då mobiliserade kyrkfolket, varigenom avgörandet kunde bli sådant, som prästerna önskade.

Moster Tekla var Sveriges första kvinnliga brandförsäkringsagent. Då "Skandia" efter Mammas död framtogs firman "Gustaf Malmgren" och övergick till Viktor Kullgren, ansåg opinionen, att moster Tekla, som under många år på ett utmärkt sätt skött agenturen och nu sökt den, hade bort vara självskriven. När hon senare erhöll Fenix' agentur, följde därför en stor del av Skandias försäkringsstock med över till Fenix, och sålunda kunde moster Tekla redan vid starten ganska betydligt rycka upp detta bolag, som förut var föga känt i Uddevalla. Lika nitiskt som förut arbetade hon nu vidare för Fenix. Arbetet vid en agentur var på den tiden av en helt annan omfattning än nu, då försäkringshandlingarna i färdigt skick tillställas agenten från huvudkontoret. På agenten ställdes därför stora fordringar.

Det gällde att vara hemma i tarifferna för att med ledning av dessa kunna fastställa premien för varje försäkring och att formulera koncepten, som skulle tillställas huvudkontoret. Ett omfattande skrivarbete var förenat med agenturverksamheten. Moster Tekla skrev mycket väl men långsamt, och skrivmaskinen var ännu inte i bruk. Därför tog denna del av arbetet tid. Ibland hjälpte jag henne att skriva både redovisningar och försäkringsbrev och erhöll därigenom en liten inblick i saken. När jag nu på äldre dagar såsom ombud för Vegete-bolagen och Thule sysslar något med försäkringsverksamhet, får jag ofta anledning att tacksamt minnas moster Tekla. Det intresse, som jag verkligen har för denna sak, rotades sålunda redan under barndomstiden, då jag fick sitta vid farfars skrivbord såsom moster Teklas lilla hjälpreda.

När eldsvåda utbrutit, varom fyra dånande kanonskott - två från Klocktorsberget och två från rådhusplatsen - varskodde, gjorde moster Tekla sig redo, om det också var mitt i mörka natten, och skyndade till brandstället. Att bolagets ledning uppskattade henne, fick hon bevis på vid flera tillfällen och sist genom den guldmedalj, som hon erhöll, då hon, nära 70-årig, lämnade agenturan.

Till sin åskådning var moster Tekla utpräglat konservativ. Men kanske skulle hon istället ha kunnat utvecklas till en modern kvinna. I de tidigare ungdomsåren, då hon var teckningslärarinna i Eva Rodhes skola, umgicks hon intimt med en annan lärarinna, den radikala Maya Nyman, som nyss anländ från Paris chockerade 70-talets Uddevalla genom sitt kortklippta hår, sina svarta yllestrumpor och tilltalsordet "ni". Både moster Tekla och hon buro "ni"-nålar.

Men under det tidskede, som mina hågkomster omfatta,

voro moster Teklas vänner av en helt annan art. Till dessa hörde framför allt de gamla kvinnorna Charlotta Amundsson och Laura Hasselgren. Fru Amundsson, som sedan många år var änka, dog 1888 och efterlämnade ett enda barn, sedermera översten vid väg- och vattenbyggnadskåren Albert Amundsson, riksdagshusets byggherre. Denne, som var varmt fästad vid sin mor, skänkte årligen, så länge han levde, en penningssumma att på moderns dödsdag utdelas bland hennes behövande vänner, och hugfäste ytterligare moderns minne genom en donation på 25.000 Kr. till förmån för fattiga kvinnor, företrädesvis änkor, i Uddevalla stad. I donationshandlingen förordnades moster Tekla att jämte stadens kyrkoherde utse de personer, som skulle komma i åtnjutande av donationen. Moster Tekla, som hade en omfattande personalkänedom, fullgjorde detta uppdrag med oväld och nit och ej utan en viss stolthet.

Märkligast av moster Teklas vänner var emellertid mamsell Laura Hasselgren. Hon innehade den välrenommerade gästgivargården, där landsbygdens präster och andra, som sökte vila och ro under ett längre eller kortare uppehåll i Uddevalla, funno ett hem och en fristad. Gästgivarregården var också det givna matstället för stadens hemlösa herrar. I matsalen, där de fasta gästerna suto vid ett gemensamt långt bord, övervakade den blida jungfru Thilda, att allt gick höviskt och ordentligt till. Mamsell Hasselgren själv, som hade svårt att gå, syntes aldrig till. Men i sitt rum med ingång endast från köket höll hon alla trådarna i sin hand. Över tröskeln till det låga rummet gingo inte blott de fem jungfrurna, som hade sitt sovrum omedelbart innanför, utan också många främmande. Tillresande präster av högre och ringare lärdom försummade aldrig att vördnadsfullt göra visit i det enkla rummet. Dit gick också moster

Tekla så gott som dagligen. Laura Hasselgren spelade en mycket stor roll i hennes liv under en lång följd av år, och umgänget med denna fromma kvinna torde i hög grad ha påverkat moster Teklas senare utveckling.

Trots den svaga kroppshyddan, som hennes ande dock ofta förmådde bemästra, hade moster Tekla något ungdomligt och spänstigt över sig livet igenom. Som barn hörde vi berättas, att hon i ungdomen varit en mästarinna på skridskor och gått "på Ytterskär". Och, eftersom vi för vår del ansågo detta konststycke som oupphinneligt, kände vi en livlig beundran för moster Tekla. En gång upplevde vi att med egna ögon se henne glida över skansgrundets is i par med Johan Collander, en annan berömd skridskoåkare, och några år senare åkte hon på sina träskridskor med oss från Lövåsberget ända ut till Gustavsberg. Det var samma ungdomliga spänst i sinnet, som gjorde, att moster Tekla så sent som på 1920-talet, då hon en söndagskväll var på väg från Sannes Minne inåt staden, på Drottninggatan ropade an en person med sparkstötting och bad få sitta på. Därefter färdades hon i snabb fart till Kungsgatan 13.

Det kunde ibland hända, att moster Tekla av någon anledning blev ond på Mamma och därför teg oavbrutet dag efter dag, ja, kanske vecka efter vecka. I hela vårt hem kändes trycket av detta förhållande, och särskilt pinsamma voro måltiderna. Så kunde det hända, att vi en natt vaknade av att moster Tekla stod i dörren till sängkammaren med sin lilla lykta i handen. Isen hade brustit. Det blev uppgörelse med Mamma, och, när morgonen kom, kände man lättnad som efter en lång ovädersnatt. Men detta lynnesdrag försvann mer och mer för att slutligen efterträdas av en mycket stor fridsamhet och ett tydligt bemödande att förekomma all slags missämja. Detta gäller särskilt

förhållandet till Elin, liksom moster Tekla en mycket utpräglad karaktär. Det ländar dem båda till heder, att umgänget dem emellan under deras senare tid icke blott kunde ske friktionsfritt utan ook vara dem båda till glädje.

Först sedan vi blivit vuxna, då samvaron med moster Tekla för oss var både intressant, upplivande och uppmuntrande, lärde vi nog rätt uppskatta henne. Barn förstod hon sig kanske inte på; hon kunde inte sysselsätta sig med oss på samma sätt som de övriga mostrarna. Men längre fram, när vi voro stora, fann hon nöje i att från tredje våningens fönster medelst en tråd fira ned konfektbitar till Gertrud Sandegren, som lekte på gården. Aldrig skall det förgätas, att det var moster Tekla, som med högt ställda fordringar inköpte och sedan klädde vår stora vackra julgran. Om jag inte kan fastslå, att den var den vackraste i staden, så vågar jag tryggt påstå, att det inte fanns någon, som klätts med sådan omsorg som vår. Hela proceduren hade moster Tekla, ordningsmänniska, som hon var, satt i system, vilket oförändrat följdes år efter år. Och ingen skulle ha kunnat som hon fästa flaggorna och ljusen eller placera äpplen och karameller just där de gjorde den bästa effekten. Vårt mest strålande barndomsminne, vår underbara julgran, är alltså oskiljaktigt förknippat med moster Tekla. Det var också hon, som skaffade mig Rut, älsklingsdockan, som ännu idag är en solstråle. ---

Julbordet.

Ett litet landskap med gröna granar
och stenar, mossar och spegelsjö.
Jag kallar mitt, ty där är jag ofta,
när julen kommer med vintersnö.

-oOo-

Det lilla landskap finns ej om sommar'n
det då begrafves i enslig vrå. -
Det lilla landskapet av vårt julbord;
det finns om julen, men endast då -

-oOo-

På ängen herdar, som vakta hjorden
af getter, får och små hvita lamm,
och längre bort bakom stora klippan
en kossa dricker ur spegeldamm.

-oOo-

På mossig klippa syns ängeln bära
åt herdar budskap om Frälsaren,
och öfver honom de tre små änglar -
den stora skaran från himmelen.

-oOo-

Men längst därborta, halft doldt i skuggan
står mossbetäckt litet Betlehem
med Jesusbarnet i helga krubban,
åt människor gifvet att frälsa dem.

-oOo-

När kvällen skymmer och ljusen tändas
i Betlehem och på mossig ängd,
det lyser vackert som i en kyrka,
det strålar skönt som från stjärnors mängd.

Du kära julbord, mitt barndomsminne,
hur gärna ser jag ej dig igen!
Hur gärna vandrar jag ej i mossan,
och klappar kossan, som dricker än!

-oOo-

Du är ett minne från barndomsåren,
du är en bild af den skära tid,
då ingen sorg, grumlar spegeldammen,
då lifvet ständigt är julefrid.

S-e

29.12.02/

Tillägnadt Moster Hulda

ödmjukast af

Förf.